

Arrest

nr. 137 786 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran (Iran). U voelt zich sinds uw dertien jaar aangetrokken tot jongens en toen u in uw adolescentieperiode enkele relaties had met meisjes, merkte u dat u nooit (seksuele) gevoelens had voor hen. U raakte wel opgewonden bij het zien van foto's waarop mannen seks hebben met elkaar. Hierdoor kwam u er achter dat u homoseksueel was. Toen u 17 of 18 jaar was vertelde u dit aan uw vader die hier niet blij mee was, maar zijn ongenoegen hierover niet liet merken. Nadat uw ouders op de hoogte waren van uw geaardheid, vertelde u het ook aan uw zus. Bij uw derde jaar op de universiteit in 1391

(Perzische kalender, dit is 2012/2013 in de Gregoriaanse kalender) zag u M. A. (...) een eerste keer en had u omwille van zijn uiterlijk de indruk dat hij homoseksueel was. U raakte met hem aan de praat en jullie spraken met elkaar af. Bij een tweede afspraak op café vertelde u dat u homoseksueel was, waarop A. (...) eerst verbaasd reageerde maar vervolgens blij was. Hierna spraken jullie nog enkele keren af en groeiden zo dichterbij elkaar toe. Ongeveer anderhalve maand nadat u A. (...) een eerste keer zag, begonnen jullie een relatie. Vanaf 9/6/1392 (31.8.2013) gingen jullie met toelating van uw ouders samenwonen. Een drietal weken voor uw vertrek uit Iran, op 13/10/1392 (3.1.2014) was u met A. (...) bij een vriend, P. (...), toen u telefoon kreeg van jullie buurman, M. R. (...), die u liet weten dat de politie in burger 's morgens bij jullie thuis was langs geweest. M. R. (...) liet u weten dat de politie een USB-stick, een computer en een camera in beslag had genomen waarop filmpjes met vrijscènes van u en uw partner te zien waren. U vermoedt dat één van uw burens over jullie homoseksuele relatie heeft verteld aan de overheid. U vertelde aan A. (...) wat u te horen kreeg en vroeg hem of hij met u wilde meegaan. A. (...) zei van niet en antwoordde dat hij naar een vriend zou gaan. Een half uur na deze telefoon, kreeg u telefoon van uw vader die u zei dat de politie rond 10u 's morgens bij hem thuis was geweest en naar u had gevraagd. Uw vader antwoordde dat hij niet wist waar u zich bevond. Ongeveer een uur na de eerste telefoon van uw buurman vertrok u naar uw vriend P. (...). Op aanraden van uw vader besloot u Iran te verlaten. De volgende dag had u telefonisch contact met A. (...) en vertelde hem dat u het land zou verlaten. A. (...) zei dat hij zich thuis bevond en misschien ook Iran zou verlaten. U wilde graag met uw partner vertrekken, maar uw vader wilde de reis enkel voor u regelen, aangezien u zijn zoon was en hij ook niet wilde dat u met uw partner, die er nogal opvallend uitzag, zou gezien worden. U heeft A. (...) nog proberen bellen, maar aangezien zijn gsm uit stond, kon u hem niet meer bereiken. Ook uw vrienden konden hem niet meer bereiken. In de periode dat u bij uw vriend verbleef, is de politie nog eenmaal bij uw vader geweest met de vraag waar u zich bevond. Uw vader zei dat hij dit niet wist. Een week voor uw vertrek had uw vader een smokkelaar gevonden, waarna u op 1/11/1392 (21.1.2014) in Teheran vertrok en met de bus naar Salmas (Iran) ging waar u op 2/11/1392 aankwam en vanwaar u naar Urmya (Iran) ging. De volgende morgen ging u naar Van in Turkije waar u een Iraans paspoort in handen kreeg van de smokkelaar. Hierna ging u met de auto naar Istanbul (Turkije) waar u op 5/11/1392 (25.1.2014) aankwam en waar u drie dagen verbleef alvorens met de vrachtwagen naar België te komen. Op 3 februari 2014 diende u in België een asielaanvraag in. Sinds uw vertrek uit Iran hebt u niets meer van A. (...) gehoord, ondanks pogingen om hem via vrienden te bereiken. Na uw vertrek uit Iran hoorde u van uw vader dat de ordediensten nog een keer zijn langsgekomen, naar u hebben gevraagd en een brief overhandigden waarin stond dat u zich moest aanmelden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele shenasnameh; een kopie van uw kart-e melli (nationale kaart); uw studentenkaart en uw rijbewijs; een origineel huurcontract; originele oproepingsbrief dd. 7/10/1392 (28.12.2013) waarin u wordt opgeroepen om voor de rechtbank te verschijnen; een brief waarin staat dat uw shenasnameh nodig is om een attest van uw burgerlijke stand aan te vragen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst gewezen te worden op de door u voorgelegde oproepingsbrief waaruit blijkt dat het dossiernummer en het archiefnummer op de brief beginnen met het getal "88". Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de eerste twee cijfers wijzen op het jaartal waarin de zaak tegen de beschuldigde aanhangig is gemaakt. Dit zou in deze zaak bijgevolg 1388 zijn (2009/2010). U verklaarde echter dat u pas een drietal weken voor uw vertrek in Iran op 1/11/1392 (21.1.2014) problemen kende, dus in het jaar 1392 (2014) (CGVS I, p 8 en p. 14). Gevraagd hoe het komt dat het dossiernummer op uw oproepingsbrief begint met "88" stelde u niet te weten hoe dit komt (CGVS II, p. 5). Gevraagd of er dan iets gebeurd is in 1388 (2009/2010) antwoordde u dat uw gsm in dat jaar op de universiteit kapot is gegooid door de bassij (Mobilisatie der Verdrukten) aangezien u demonstrerende studenten filmde (CGVS II, p. 5 en p. 6). U voegde er nog aan toe dat hiervan geen dossier is opgemaakt en er ook geen arrestaties waren (CGVS II, p. 6). Aangezien in de oproepingsbrief niet naar dit voorval wordt verwezen en gezien er klaarblijkelijk ook geen dossier van is opgemaakt, is dit geenszins een verklaring waarom een verkeerd jaartal wordt gebruikt. Integendeel, in voormelde convocaties staat uitdrukkelijk te lezen dat u beschuldigd wordt van het onderhouden van een illegale relatie met A. M. (...). Het is in dit verband ook opvallend dat u niet kan vertellen op welke manier deze brief in het bezit van uw ouders is gekomen. U vertelde tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal vooreerst dat de rechtbank, de politie of een dienstbode deze brief bij uw ouders kwam afgeven waarna uw vader deze brief naar u stuurde (CGVS II, p. 3). Even later stelde u echter dat de brief op uw eigen adres was afgegeven en dat uw buurman deze brief aan uw ouders heeft afgegeven. Gevraagd hoe uw buurman deze brief in handen kreeg en of hij die dan aan uw ouders

heeft gegeven, stelde u dit niet te weten (CGVS II, p. 4). Dat u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over hoe de oproepingsbrief in het bezit van uw ouders is gekomen, versterkt de vaststelling dat deze brief niet authentiek is, temeer daar ook essentieel aanwezige informatie op voornoemde convocatie ontbreekt. Zo wordt er op de convocatie geen melding gemaakt van de afgifte datum, wie de convocatie in ontvangst nam en werd ze niet ondertekend door de persoon die de convocatie (dienstbode) afleverde. Voorgaande vaststelling zetten de waarachtigheid van uw asielmotieven fundamenteel op de helling.

Vervolgens dient er gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak verder onderuit halen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat de politie 's middags bij uw vader is langs geweest, enkele uren nadat u bericht kreeg van uw buurman dat er een huiszoeking is geweest (CGVS I, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat uw vader om 10 uur 's ochtends belde met het nieuws dat de politie bij hem thuis was gekomen (CGVS II, p. 29). U verklaarde voorts dat u na de telefoon van uw buurman bij P. (...) over uw situatie sprak met A. (...) maar dat hij niet met u wilde meegaan. Toen u hem de volgende dag opnieuw contacteerde zei A. (...) u dat hij Iran ook zou verlaten (CGVS II, p. 25). Het is echter vreemd te noemen dat u bij P. (...) thuis geen enkele afspraak heeft gemaakt met A. (...) over hoe jullie elkaar later zouden terugzien of ontmoeten (CGVS II, p. 28). U stelde dat het niet in u opkwam dit te vragen en dat jullie het enkel hadden over wat er net gebeurd was (CGVS II, p. 28 en p. 29). Ook toen u de volgende dag met A. (...) belde maakte u geen afspraken om elkaar later terug te zien aangezien u stress had (CGVS I, p. 18; II, p. 26). U beweert sindsdien niets meer van A. (...) gehoord te hebben. In dit verband valt nog een tegenstrijdigheid op in uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u bij uw eerste gehoor dat u in de twee of drie weken dat u nog in Iran bleef niet meer geprobeerd heeft om contact op te nemen met uw partner, aangezien u vreesde dat men dit zou ontdekken (CGVS I, p. 18). Bij uw tweede gehoor stelde u echter uw partner nog gebeld te hebben, maar dat zijn telefoon af stond (CGVS II, p. 26 en p. 30). U beweerde tevens dat uw vrienden A. (...) ook niet konden bereiken. U weet echter niet of uw vrienden nog pogingen hebben gedaan om hem te bereiken, u heeft hier ook niet naar geïnformeerd (CGVS II, p. 26 en p. 27). Gezien het feit dat u en A. (...) al lange tijd een koppel vormden is het geheel ongeloofwaardig dat jullie geen specifieke afspraken zouden maken over hoe jullie elkaar in de toekomst opnieuw zouden terugzien, temeer u de volgende dag al besloten had het land te verlaten. Dat uw vader enkel voor u een reis kon regelen, overtuigt nauwelijks als verklaring waarom jullie geen poging waagden om samen het land te ontvluchten (CGVS II, p. 29).

Er kan dan ook niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van uw gepretendeerde relatie met A. M. (...). Voorgaande vaststellingen zetten tevens uw algemene geloofwaardigheid ernstig onder druk.

Voorts dient gewezen te worden op menige vaststellingen die fundamentele twijfels opwerpen bij uw voorgewende geaardheid. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u eerst met uw zus over uw geaardheid praatte waarop zij er op haar beurt met uw ouders probeerde over praten (CGVS I, p. 29). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u het eerst aan uw vader heeft verteld die het aan uw moeder vertelde, waarna u het uiteindelijk zelf aan uw zus vertelde. U stelde dat uw zus het als laatste wist (CGVS II, p. 12 en p. 13). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring zei u dat u het niet exact weet, maar het eerst aan uw vader zei (CGVS II, p. 12). Opnieuw gevraagd waarom u het de eerste keer anders vertelde, zei u dat dit allemaal op hetzelfde moment gebeurde en dat het niet uitmaakt wie u het eerst vertelde (CGVS II, p. 12). Gezien de gevoeligheid van dit onderwerp kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over de wijze waarop uw familieleden hiervan op de hoogte werden gesteld. Bij uw eerste gehoor verklaarde u verder dat A. (...) u als eerste vertelde dat hij homoseksueel was en dat u het hem erna ook vertelde (CGVS I, p. 24). Bij uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u het uw partner als eerste vertelde, waarop A. (...) verbaasd reageerde maar wel opgelucht was (CGVS II, p. 7 – p. 9). Ook met betrekking tot uw relatie met A. (...) en de beleving van uw homoseksuele geaardheid dient gewezen te worden op meerdere merkwaardigheden. Zo is het bijzonder vreemd te noemen dat u, gezien de gevaren die hiermee verbonden zijn, beweert in Iran soms hand in hand te lopen met uw partner (CGVS II, p. 10). Het is verder vreemd te noemen dat u ondanks het feit dat u een jaar en twee maanden samen was met uw partner, u de namen van zijn ouders niet wist noch of zijn grootouders nog leefden (CGVS I, p. 19; II, p. 21, 22 en p. 23). U wist tevens niet of A. (...) vrienden had die ook homoseksueel waren (CGVS II, p. 7). U beweerde dat u via google op zoek ging naar manieren waarop homoseksualiteit kon beleefd worden, aangezien u merkte dat u zich niet aangetrokken voelde tot meisjes. U stelde op internet verschillende weblogs gelezen te hebben. U kon echter geen enkele naam noemen van een persoon die zo'n blog bijhield, noch kon u aangeven wat u dan nog precies heeft gelezen via google (CGVS II, p. 13 en p. 14). U kon ook niet aangeven hoe u N. (...), een homoseksuele vriend, in Iran heeft leren kennen. U verklaarde hem via internet te kennen, maar kon niet aangeven via welke website dit gebeurde, ondanks het feit dat u er twee maanden internetcontacten mee had. Verder is het ook opvallend dat uw

algemene kennis over de leefwereld van homoseksuelen in Iran beperkt is waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog meer op de helling komen te staan. Zo bent u niet op de hoogte van mogelijke ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Iran in het algemeen of Teheran in het bijzonder (CGVS I, p. 30; II, p. 24). U verklaarde wel te weten dat er een park was, maar kon de naam er niet van noemen. Ondanks het feit dat u er nooit actief naar op zoek ging, is het vreemd dat dit nooit eens ter sprake is gekomen toen u samen was met uw partner of andere homoseksuele vrienden. In dit verband is het op zijn minst vreemd te noemen dat u hier ook via internet niets over gevonden heeft (CGVS II, p. 24). Ook uw kennis over de vervolging van homoseksuelen in Iran in het algemeen is bijzonder beperkt. U kwam niet verder dan te stellen dat de doodstraf geldt voor iemand die samen is met een andere jongen (CGVS I, p. 33; II, p. 34). Gevraagd of de homoseksuele geaardheid op zich, zonder het stellen van homoseksuele handelingen, in Iran reeds strafbaar is, antwoordde u dat men wel zal opgepakt en gemarteld zal worden, maar dat u niet weet of daar de doodstraf voor geldt (CGVS I, p. 33). Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, stelt dat homoseksualiteit in Iran op zich niet strafbaar is. U stelde verder dat één getuige voldoende is om iemand te beschuldigen van het hebben homoseksuele handelingen (CGVS I, p. 34). Informatie stelt echter dat er op zijn minst vier getuigen moeten zijn. Gevraagd naar voorbeelden van personen die in Iran problemen kenden omwille van hun geaardheid in Iran, kwam u niet verder dan te stellen dat u denkt dat de Iraanse regering dit nieuws stilhoudt, maar dat u wel op de hoogte bent van feesten waar de autoriteiten binnenvielen en dat er mensen werden gearresteerd (CGVS I, p. 32 en p. 33). Nochtans zijn er verschillende voorbeelden zaken die internationaal bekend zijn en veel stof deden opwaaien. Van iemand die beweert Iran ontvlucht te zijn omdat hij homoseksueel zou zijn en omdat hij hierom vreest veroordeeld te zullen worden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer interesse aan de dag legt voor de objectieve situatie inzake homoseksuelen in zijn land van herkomst en hierover meer informatie kan verstrekken. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u niet het minste (begin van) bewijs heeft neergelegd ter staving van uw beweerde relatie met A. M. (...). Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgewende geaardheid geenszins aannemelijk weten te maken

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben – of er niet meer naar te kunnen terugkeren – uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw kart-e melli, uw shenasnameh, uw studentenkaart en rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit welke in deze beslissing geenszins in twijfel wordt getrokken. Het voorgelegde huurcontract toont enkel aan dat het appartement op naam van uw vader stond. Hieruit blijkt echter geenszins dat u samen met uw partner dit appartement huurde. Uit de voorgelegde brief blijkt enkel dat u uw shenasnameh nodig heeft om een bewijs van burgerlijke stand aan te vragen. Naar de oproepingsbrief is hierboven in de beslissing reeds verwezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de vaststelling in de bestreden beslissing dat het dossiernummer en het archiefnummer op de door verzoekende partij voorgelegde oproepingsbrief beginnen met het getal "88", stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift haar verklaringen in verband met de gebeurtenissen in 1388 (2009/2010) te bevestigen en werpt zij op dat het mogelijk is dat naar aanleiding van de feiten van 1388 wel een dossier geopend werd ten aanzien van verzoekende partij, zonder dat het tot een arrestatie kwam, maar dat dit dossiernummer evenwel behouden bleef en vervolgens opnieuw gebruikt werd bij de latere feiten van 1392 (2014).

2.2.3.2. Bovenstaande uitleg kan evenwel niet overtuigen teneinde te verklaren waarom het dossiernummer en het archiefnummer op de brief beginnen met het getal "88", daar verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 mei 2014 uitdrukkelijk aangaf dat er van de feiten die plaatsvonden in 1388 (2009/2010) – haar gsm werd in dat jaar op de universiteit kapot gegooid door de bassij omdat verzoekende partij demonstrerende studenten filmde – geen dossier werd opgemaakt (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 5-6). Tevens gaf verzoekende partij aan dat zij niet werd gearresteerd en dat evenmin haar naam werd gevraagd. Nadat haar gsm door de bassij op de grond werd gegooid, ging verzoekende partij weg (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 6). De uitleg in haar verzoekschrift dat mogelijk toch een dossier tegen haar werd geopend in 1388 (2009/2010), is dan ook geenszins plausibel, daar men niet eens haar naam wist.

2.2.4.1. Waar verwerende partij stelt dat het gegeven dat verzoekende partij geen eenduidige verklaringen kan afleggen over hoe de oproepingsbrief in het bezit van haar ouders is gekomen de vaststelling versterkt dat deze brief niet authentiek is temeer daar ook essentieel aanwezige informatie op de brief ontbreekt, oppert verzoekende partij dat van haar niet verwacht kan worden dat zij zou weten hoe de oproepingsbrief in het bezit van haar ouders is gekomen, daar zij op dat moment zelf niet meer aanwezig was in Iran. Daarnaast meent verzoekende partij dat geenszins gesteld kan worden dat zij "geen eenduidige verklaringen" zou hebben afgelegd. Zij benadrukt desbetreffend dat zij het gewoonweg niet wist en haar gedachten trachtte te ordenen via veronderstellingen. Zij heeft duidelijk bevestigd en toegegeven dat zij niet wist hoe haar ouders in bezit waren gekomen van de brief. Thans bevestigt verzoekende partij wel dat het haar buurman was die de brief aan haar ouders bezorgde. Voorts kan verzoekende partij niet verweten worden dat de oproepingsbrief gebreken bevat, daar het mogelijk is dat bepaalde inlichtingen niet verstrekt werden in de oproepingsbrief, precies omdat de oproepingsbrief niet aan de persoon in kwestie bezorgd kon worden.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar tweede gehoor verklaart dat de autoriteiten de oproepingsbrief aan de deur van haar ouders zijn komen afgeven (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 3). Verzoekende partij geeft hierbij nergens aan dat dit slechts een veronderstelling zou zijn, integendeel, zij verklaart hierbij uitdrukkelijk dat haar ouders haar dit hebben verteld (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 3). Het doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag dat zij vervolgens plots stelt dat de brief op haar eigen adres was afgegeven en dat haar buurman de brief aan haar ouders heeft afgegeven (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 4). Weliswaar geeft verzoekende partij desbetreffend wel aan dat zij dit niet zeker weet, doch hierdoor wordt geen afbreuk gedaan aan het gegeven dat verzoekende partij eerder uitdrukkelijk verklaard heeft dat haar ouders haar verteld hebben dat de autoriteiten de oproepingsbrief aan de deur van haar ouders zijn komen afgeven. Dergelijke allesbehalve eenduidige verklaringen omtrent de wijze waarop de oproepingsbrief door haar ouders verkregen werd, ondermijnen dan ook verder de authenticiteitswaarde van desbetreffend stuk.

Voorts kan het loutere feit dat de oproepingsbrief niet aan de persoon in kwestie (verzoekende partij) bezorgd kon worden niet volstaan om te verklaren dat op de oproepingsbrief geen melding wordt gemaakt van de afgiftedatum en van wie de convocatie dan wel in ontvangst nam en dat de oproepingsbrief niet ondertekend werd door de persoon die de convocatie (dienstbode) afleverde. Het ontbreken van deze essentiële informatie op de convocatie versterkt verder de vaststelling dat de brief niet authentiek is.

2.2.5.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid dat verzoekende partij enerzijds tijdens haar eerste gehoor verklaart dat de politie 's middags bij haar vader is langs geweest, enkele uren nadat zij bericht kreeg van haar buurman dat er een huiszoeking is geweest, terwijl zij anderzijds tijdens haar tweede gehoor verklaart dat haar vader om tien uur 's morgens belde met het nieuws dat de politie bij hem thuis was gekomen, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij het precieze uur niet kan geven, maar dat de politie 's morgens vroeg bij haar thuis was langsgekomen en dat deze enkele uren later bij haar ouderlijk huis was langsgedaan, waarvan haar vader haar op de hoogte stelde. Verder benadrukt verzoekende partij nog dat zij *“niet op dezelfde vragen (antwoordde); eerst antwoordde hij op de vraag wanneer hij zijn vader voor het eerst hoorde en sprak dus enerzijds van “rond 10 uur”. Anderzijds werd hem niet de vraag gesteld wanneer de politie bij zijn vader langskwam maar wel “hoeveel tijd nadat ze bij u thuis kwamen, kwamen ze bij uw vader” en daarop antwoordde verzoeker bij afleiding: het was s middags, enkele uren later, want ze waren s morgens vroeg bij mij aan de deur geweest”*. Wanneer niet precies dezelfde vragen worden gesteld kan men moeilijk spreken van tegenstrijdigheden omdat de context immers telkens verschillend is en er bij afleiding andere connecties worden opgeroepen in het geheugen, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat uit de gehoorverslagen wel degelijk blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij desbetreffend tegenstrijdig zijn, daar zij tijdens haar eerste gehoor duidelijk stelt dat de politie 's middags bij haar vader langskwam (*“-Hoeveel tijd nadat ze bij u thuis kwamen, kwamen ze bij uw vader? Het was 's middags, enkele uren later. Want ze waren 's morgens vroeg bij mij aan de deur geweest.”* (administratief dossier, stuk 6B, gehoorverslag CGVS d.d. 30/03/2014, p. 15), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor aangeeft dat haar vader reeds om tien uur 's morgens belde met het nieuws dat de politie bij hem thuis was gekomen (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 29). Het gegeven dat deze verklaringen werden afgelegd naar aanleiding van verschillende vragen, doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat deze verklaringen omtrent hetzelfde feit, met name het moment waarop de politie bij haar vader is langsgedaan, tegenstrijdig zijn en verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij ondermijnen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het ongeloofwaardig acht, gezien het feit dat verzoekende partij en A. al lange tijd een koppel vormden, dat zij geen specifieke afspraken zouden maken over hoe zij elkaar in de toekomst opnieuw zouden terugzien, voorts meent dat de uitleg van verzoekende partij dat haar vader enkel voor haar een reis kon regelen, wat nauwelijks overtuigt als verklaring waarom zij en haar partner geen poging waagden om samen het land te ontvluchten, en tevens een tegenstrijdigheid vaststelt tussen haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor en deze tijdens haar tweede gehoor omtrent het contact opnemen met haar partner in de twee of drie weken dat zij nog in Iran bleef, voert verzoekende partij aan dat desbetreffende motivering geenszins objectief te noemen is, temeer daar haar verklaringen ingekort worden. Immers wees verzoekende partij wel degelijk op enerzijds de emotionele gevoelens van angst en paniek en anderzijds de praktische bezwaren, met name dat haar vader enkel bereid was haar te helpen en niet haar partner. In die situatie kwam het er in de eerste plaats op aan om zichzelf in veiligheid te brengen en bovendien kan aangenomen worden dat het vluchten als koppel een veilige, noch een mogelijke optie was. Van verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij in dergelijke omstandigheden het behouden van haar relatie zou laten primeren op haar eigen veiligheid. Verder meent verzoekende partij dat er geenszins sprake is van een tegenstrijdigheid, daar uit haar opeenvolgende verklaringen dezelfde zaken blijken, namelijk dat zij geen contact meer kreeg met A. en dat zij zeer bang was om ernaar op zoek te gaan of teveel aan te dringen. Bovendien werd er tijdens haar eerste gehoor niet nader ingegaan op deze zaken, terwijl tijdens haar tweede gehoor wel bijkomende vragen werden gesteld.

2.2.6.2. De Raad meent vooreerst dat de verwijzing van verzoekende partij naar de omstandigheden op dat moment – er heersten gevoelens van angst en paniek en haar vader was enkel bereid verzoekende partij te helpen – geenszins volstaat teneinde te verklaren waarom verzoekende partij geen enkele afspraak heeft gemaakt met haar partner A. over hoe zij elkaar later zouden terugzien of ontmoeten. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij en haar partner na de telefoon van hun

buurman nog “een half uur, een uur ongeveer” samen bij hun vriend P. gebleven zijn en dat zij toen gesproken hebben over hun situatie en het feit dat zij Iran zouden verlaten (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 28-29). Dat in dit licht nergens ter sprake zou zijn gekomen hoe zij en haar partner, die reeds lange tijd een koppel vormden, elkaar later zouden terugzien of ontmoeten, is allesbehalve geloofwaardig en kan geenszins vergoelijkt worden door de omstandigheden van dat moment, daar zij wel in staat bleken hun situatie en het feit dat zij Iran zouden verlaten te bespreken. Voorts is het evenzeer opvallend dat verzoekende partij, die samenwoonde met A. en over hun relatie verklaart dat zij een “hele warme relatie” hadden (administratief dossier, stuk 6B, gehoorverslag CGVS d.d. 20/03/2014, p. 19 en 23), niet getracht heeft om samen met haar partner het land te ontvluchten. Dat verzoekende partij op dat moment enkel aan zichzelf zou hebben gedacht, zonder veel belang te hechten aan de veiligheid van haar partner, is geenszins verenigbaar met voormelde verklaringen van verzoekende partij over haar relatie met A..

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het contact zoeken met haar partner in de twee of drie weken dat verzoekende partij nog in Iran bleef, stelt de Raad vast, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt, dat de verklaringen van verzoekende partij desbetreffend wel degelijk tegenstrijdig zijn. Immers stelt verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor duidelijk dat zij niet meer geprobeerd heeft contact op te nemen met haar partner A. omdat zij bang was dat men het dan zou ontdekken (administratief dossier, stuk 6B, gehoorverslag CGVS d.d. 20/03/2014, p. 18). Tijdens haar tweede gehoor verklaart verzoekende partij daarentegen dat zij wel nog getracht heeft haar partner A. te bellen, maar zijn telefoon stond echter af (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 26 en 30). Deze verklaring, waaruit blijkt dat zij wel degelijk contact heeft proberen op te nemen met A., is onverenigbaar met haar uitleg tijdens haar eerste gehoor geen contact te hebben opgenomen met haar partner A. omdat zij “bang (was) dat ze het dan zouden ontdekken” (administratief dossier, stuk 6B, gehoorverslag CGVS d.d. 20/03/2014, p. 18).

2.2.7.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat menige vaststellingen fundamentele twijfels opwerpen bij de door verzoekende partij voorgewende geaardheid, maakt verzoekende partij in haar verzoekschrift volgende opmerkingen.

Vooreerst vraagt verzoekende partij in haar verzoekschrift rekening te houden met het geheel van haar verklaringen in plaats van enkele geïsoleerde elementen te gebruiken om haar geloofwaardigheid in diskrediet te brengen. Zij wijst er voorts op dat zij naar beste vermogen haar verklaringen heeft afgelegd, maar evenwel is het onmogelijk om steeds rationeel en gefocust te blijven, temeer daar emotionele factoren meespelen wanneer men zijn diepste gevoelens en belevingen blootgeeft.

Inzake de vaststelling dat verzoekende partij geen eenduidige verklaringen aflegt over de wijze waarop haar familieleden van haar geaardheid op de hoogte werden gesteld, stelt verzoekende partij vooreerst dat in het gehoorverslag van haar eerste gehoor slechts zeer kort hierop wordt ingegaan en dat de notities zelfs enigszins ambigu zijn. Zo staat in het gehoorverslag van haar eerste gehoor inderdaad dat zij eerst met haar zus praatte, maar hierbij is het niet volledig duidelijk of er daar echt de eerste keer wordt bedoeld of dat het eerder inhoudt dat zij beter met haar zus kon praten en dat haar zus er vervolgens nog met haar ouders over sprak. Tevens blijkt uit dit eerste gehoor dat zij duidelijk over zowel de reactie van haar ouders als van haar zus spreekt en hierbij niet duidelijk het onderscheid maakt over wie zij spreekt. Tijdens haar tweede gehoor gaf verzoekende partij meer details, daar er meer vragen desbetreffend werden gesteld. Inderdaad besprak zij haar geaardheid eerst met haar vader, maar gelet op het gewicht van het thema, werd het meteen ook met iedereen besproken. Verzoekende partij heeft dan ook haar ouders en haar zus op hetzelfde moment, hetzij in diezelfde periode, op de hoogte gesteld van haar geaardheid.

Betreffende de vaststelling dat verzoekende partij enerzijds bij haar eerste gehoor verklaarde dat A. haar als eerste vertelde dat hij homoseksueel was en dat zij het hem erna ook vertelde, terwijl zij bij haar tweede gehoor echter verklaarde dat zij het haar partner als eerste vertelde, waarop A. verbaasd reageerde, maar wel opgelucht was, bemerkt verzoekende partij dat tijdens haar eerste gehoor slechts kort gepolst werd naar het ontstaan van de eerste contacten met A. en aan haar suggestief de vraag wordt gesteld of zij ook vertelde dat zij homo was, toen A. het haar vertelde, waarop verzoekende partij uiteraard “ja” antwoordde. Deze verklaringen tijdens haar eerste gehoor kunnen dan ook bezwaarlijk vergeleken worden met haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor, waar aan verzoekende partij een open vraag werd gesteld omtrent hoe en wanneer de ontmoeting met A. plaatsvond en hoe het gesprek is verlopen. Ook werd tijdens haar tweede gehoor uitdrukkelijk aan haar gevraagd wie eerst aan de ander zei dat hij homoseksueel was en tevens gevraagd het gesprek te beschrijven.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij naar beste vermogen haar verklaringen heeft afgelegd, maar dat het evenwel onmogelijk is om steeds rationeel en gefocust te blijven tijdens haar gehoren gelet op haar emoties, wijst de Raad verzoekende partij erop dat, hoewel erkend wordt dat elk verhoor een

zekere mate van stress met zich brengt en bepaalde emoties kan teweegbrengen, van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. *In casu* kan van verzoekende partij die beweert problemen in Iran te kennen omwille van haar geaardheid worden verwacht dat zij hierover coherente verklaringen kan afleggen. De vaststelling dat zij geen eenduidige verklaringen kan afleggen omtrent het op de hoogte brengen van haar familie van haar geaardheid en de eerste ontmoeting met haar partner A. – feiten waarvan nochtans in redelijkheid kan worden aangenomen dat dergelijke doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift – doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde geaardheid. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt deze vaststelling te weerleggen.

De stelling van verzoekende partij dat de notities van haar verklaringen in het gehoorverslag van haar eerste gehoor enigszins ambigu zijn en dat niet duidelijk blijkt dat inderdaad bedoeld wordt dat verzoekende partij eerst haar zus op de hoogte heeft gebracht van haar geaardheid of dat zij bedoelde dat zij beter met haar zus kon praten en dat haar zus er vervolgens nog met haar ouders over sprak, kan allesbehalve door de Raad worden bijgetreden. Vooreerst stelt verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor wel degelijk uitdrukkelijk dat zij eerst met haar zus praatte, en dat haar zus vervolgens met haar ouders probeerde te praten (*“Eerst praatte ik met mijn zus, en zij probeerde met mijn ouders te praten”* (administratief dossier, stuk 6B, gehoorverslag CGVS d.d. 20/03/2014, p. 29)). Tijdens haar tweede gehoor beschrijft verzoekende partij de manier waarop zij haar familie op de hoogte heeft gebracht van haar geaardheid op een geheel andere manier. Het tweede gehoor van verzoekende partij verliep desbetreffend als volgt:

“- Aan wie in uw familie heeft u het eerst verteld?

Aan mijn vader.

(...)

- Hoe kwam uw moeder het te weten?

Via mijn vader.

(...)

- Hoe kwam uw zus dit te weten?

Mijn zus had er iets over opgevangen. En met mijn zus had ik geen problemen. Ik heb dit zelf aan haar verteld.

- Wanneer?

Dezelfde dagen.

- Aan wie zei u het eerst, uw ouders, uw zus?

Ik zei het aan mijn vader, dan zei hij het aan mijn moeder, en dan vertelde ik het aan mijn zus.

Uw zus wist het als laatste?

Ja.” (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 11-12). Evenwel kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen kan afleggen omtrent de manier waarop zij haar familieleden op de hoogte heeft gebracht van haar geaardheid.

Ten slotte kan de uitleg van verzoekende partij omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over haar eerste contacten met haar partner A. evenmin overtuigen. Immers dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij betoogt, haar verklaringen desbetreffend duidelijk tegenstrijdig zijn. Ook tijdens haar eerste gehoor werd immers aan verzoekende partij de kans gegeven om zelf te vertellen wanneer en hoe zij A. voor de eerste keer heeft ontmoet. Verzoekende partij verklaart hierover het volgende: *“Op de universiteit. (...) Na een paar maanden kwam ik wat dichterbij hem, ik wilde hem beter leren kennen; En toen we op een gegeven moment wat closer waren, en dan zei hij dat dit zijn probleem was. En ik was blij dit probleem te horen, want ik had ook dit probleem. –Wat bedoelt u met probleem? Gewoon, homoseksueel. (...) –Vertelde u het hem dan ook dat u homo was, toen hij het vertelde? Ja.”* (administratief dossier, stuk 6B, gehoorverslag CGVS d.d. 20/03/2014, p. 24). Deze verklaring is evenwel incoherent met de latere verklaring van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor dat zij de eerste was die vertelde dat ze homoseksueel was en dat A. het dan vervolgens ook zei (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 7-8).

2.2.8.1. Waar verwerende partij wijst op een aantal merkwaardigheden met betrekking tot de relatie van verzoekende partij met A. en de beleving van haar homoseksuele geaardheid – verzoekende partij

beweert in Iran soms hand in hand te lopen met haar partner, zij wist de namen van de ouders van haar partner niet noch of zijn grootouders nog leefden ondanks dat zij een jaar en twee maanden met hem samen was, zij wist niet of haar partner vrienden had die ook homoseksueel waren, zij kon, terwijl zij nochtans aangaf dat zij via google op zoek ging naar manieren waarop homoseksualiteit beleefd kon worden en dat zij op internet verschillende weblogs gelezen heeft, geen enkele naam noemen van een persoon die een weblog bijhield over homoseksualiteit, noch kon zij aangeven wat zij precies heeft gelezen via google en kon zij niet aangeven via welke website zij N., een homoseksuele vriend, in Iran heeft leren kennen – en tevens opmerkt dat de algemene kennis van verzoekende partij over de leefwereld en de vervolging van homoseksuelen in Iran beperkt is, stelt verzoekende partij dat het niet vreemd is dat jongens af en toe elkaar de hand geven, daar dit ook door heteroseksuele jongens gedaan wordt en louter vriendschappelijk bedoeld is. Zij preciseerde ook zelf dat zij slechts kort de hand van haar vriend vasthield en dat het niet opviel. Zij deed dit ook op drukke plaatsen, waar dit niet zo vreemd is gezien daar meestal veel jongeren rondlopen. Verder gaat de beoordeling voorbij aan het feit dat zij herhaaldelijk heeft aangegeven dat, hoewel zij haar relatie kon beleven in Iran, dit toch hoofdzakelijk in huiselijke sfeer gebeurde tussen haar en haar vriend en dat zij weinig andere contacten hadden. Zij leden ten aanzien van hun ouders (laat staan grootouders) nog erg onder het taboe en de relatie was dan ook niet zomaar een relatie waar je publiekelijk voor kon uitkomen. De kwalificatie dat bepaalde verklaringen van verzoekende partij vreemd en/of opvallend zouden zijn betreffen overigens louter subjectieve waardeoordelen. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat zij *“gebonden (is) door zijn eigen familiale geschiedenis, persoonlijkheid en temperament en (...) niet gehouden (kan) worden een méér progressief en ervaren te moeten tentoon spreiden om erkend te worden in zijn geaardheid, temeer gelet op zijn jonge leeftijd en de moeilijke omstandigheden waarop hij zijn identiteit diende te ontdekken en beleven”*.

2.2.8.2. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij beweert in Iran soms hand in hand te lopen met haar partner, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Verder ziet de Raad niet in hoe de opmerkingen van verzoekende partij dat zij en haar partner hun relatie hoofdzakelijk in huiselijke sfeer beleefden, dat zij weinig andere contacten hadden en dat er een taboe rustte op hun relatie bij hun ouders, zeker bij hun grootouders, van aard zijn te verklaren waarom verzoekende partij niet op de hoogte is van bepaalde basisinformatie omtrent haar partner, met wie zij beweert een jaar en twee maanden samen geweest te zijn. Zo werd meer bepaald vastgesteld dat zij de namen van diens ouders niet wist, noch of zijn grootouders nog leefden en noch of haar partner A. vrienden had die ook homoseksueel waren.

Daar waar verzoekende partij aangeeft dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar geaardheid rekening dient gehouden te worden met haar jonge leeftijd en de moeilijke omstandigheden waarop zij haar identiteit diende te ontdekken en beleven, bemerkt de Raad vooreerst dat door verzoekende partij zelf werd aangegeven dat zij via google op zoek ging naar manieren waarop homoseksualiteit beleefd kon worden en hierbij aangaf dat zij verschillende weblogs hieromtrent gelezen heeft. In dat licht kan er dan ook wel degelijk van haar verwacht worden dat zij minstens een naam zou kunnen noemen van een persoon die zo'n blog bijhield en zou kunnen aangeven wat zij dan nog precies heeft gelezen via google. Eveneens kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij zou kunnen aangeven via welke website zij N., een homoseksuele vriend waarmee zij twee maanden internetcontacten had, in Iran heeft leren kennen. Voorts kunnen haar jonge leeftijd en persoonlijke omstandigheden evenmin volstaan om haar beperkte kennis over de leefwereld en de vervolging van homoseksuelen in Iran te verklaren. Immers werd *in casu* vastgesteld dat verzoekende partij niet op de hoogte is van mogelijke ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Iran of Teheran, terwijl zij nochtans beweert naar dergelijke ontmoetingsplaatsen gezocht te hebben via internet (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 24). Tevens wordt door verwerende partij terecht opgemerkt dat het vreemd is dat dit nooit ter sprake is gekomen toen zij samen was met haar partner of andere homoseksuele vrienden. Ten slotte is de Raad van oordeel dat van iemand die beweert Iran te zijn ontvlucht omwille van haar geaardheid redelijkerwijs verwacht mag worden op de hoogte te zijn van de wijze waarop homoseksuelen in Iran vervolgd worden, *quod non in casu*.

Deze vaststellingen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde geaardheid, de oorzaak van haar problemen in Iran.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT